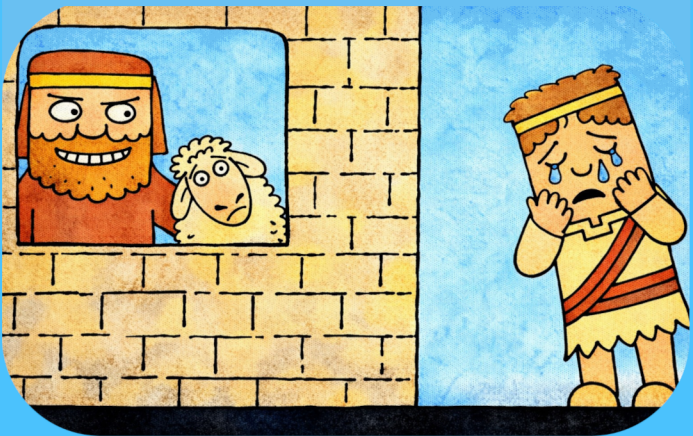

Kyā Mujhe Muāfī Milegī?

Dāūd kā Gunāh

kyā mujhe muāfī milegī? dāūd kā gunāh

Will I Be Forgiven? David Sins

by Bakhtullah

[*Zinda Kalam 14*]

(Urdu—Roman script)

© 2026 Chashma Media.
published and printed by
GWCS, New Delhi

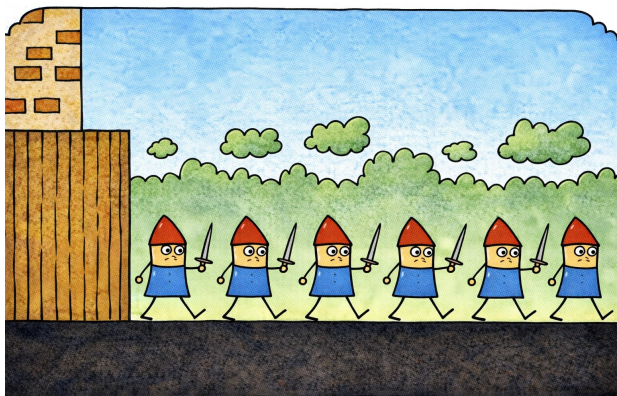
Bible text is from UGV.

illus. R. Gunther (partly coloured by OpenAI) <https://www.lambsongs.co.nz/Bible%20Story%20Books/David%20And%20Nathan%20Big%20Book%20col.pdf>

for enquiries or to request more copies:
askandanswer786@gmail.com

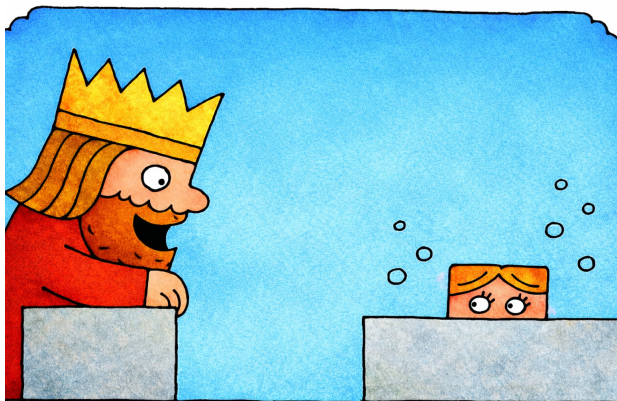
Fahrist

Apnā Gunāh Mat Chhupāo	5
Māfi Māngo	9
Tab Bahāl Ho Jāoge	12
Phir Bhī Gunāh ke Natije Raheᅅge	13
Mere Huzūr Raho	15
2 Samuel 11:1–12:23	16

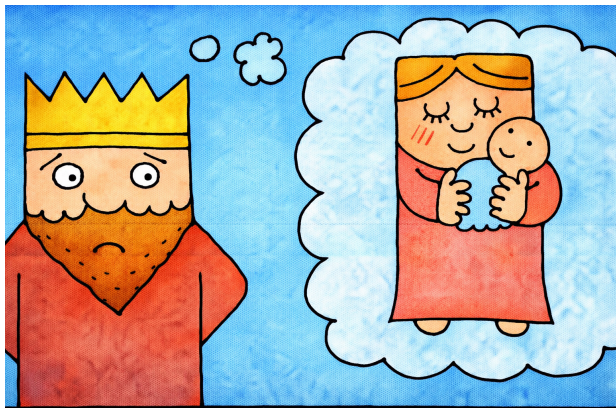
Khudā ne wādā kiyā thā ki Dāūd, bādshāh banegā.
Aur aisā hī huā. Dāūd bādshāh ban gayā. Sāl
guzarte gae. Tab likhā hai,

Bahār kā mausam ā gayā, wuh waqt jab
bādshāh jang ke lie nikalte haiñ. Dāūd
Bādshāh ne bhī apne faujiyon ko larne
ke lie bhej diyā. Yoāb kī rāhnumāi mein
us ke officer aur pūrī fauj Ammoniyon se
larne ke lie rawānā hue. Wuh dushman
ko tabāh karke dārul-hukūmat Rabbā
kā muhāsarā karne lage. Dāūd khud
Yarūshalam mein rahā.

Ek din wuh dopahar ke waqt so gayā. Jab shām ke waqt jāg uṭhā to mahl kī chhat par ṭahalne lagā. Achānak us kī nazar ek aurat par paṛī jo apne sahn meñ nahā rahī thī. Aurat nihāyat ḳhūbsūrat thī. Dāūd ne kisī ko us ke bāre meñ mālūmāt hāsīl karne ke lie bhej diyā. Wāpas ākar us ne ittalā dī, “Aurat kā nām Bat-sabā hai. Wuh Iliyām kī beṭī aur Ūriyāh Hittī kī bīwī hai.”

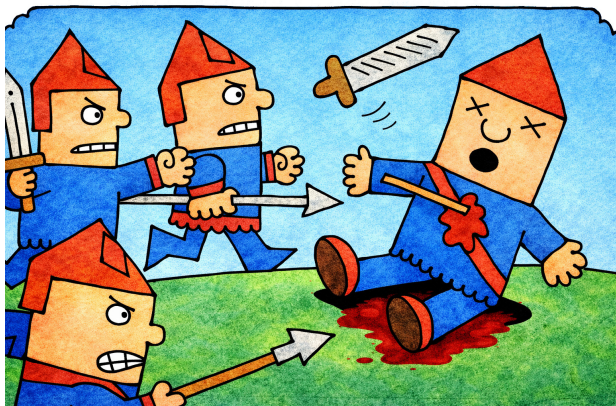
Tab Dāūd ne qāsidoñ ko Bat-sabā ke pās bhejā tāki use mahl meñ le āeñ. Aurat āī

to Dāūd us se hambistar huā. Phir Bat-sabā apne ghar wāpas chalī gai. [...]

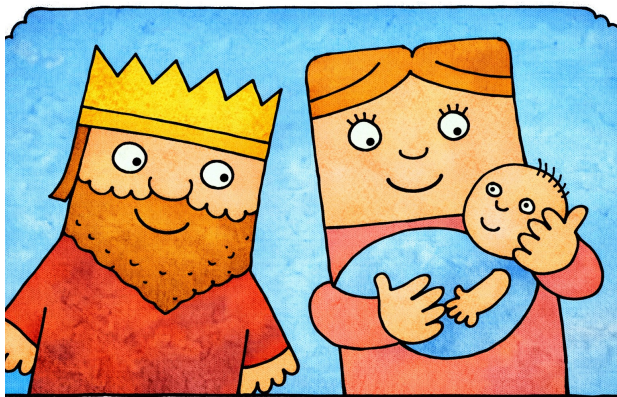
Kuchh der ke bād use mālūm huā ki merā pānw bhārī ho gayā hai. Us ne Dāūd ko ittalā dī, “Merā pānw bhārī ho gayā hai.” [...]

[Tab] Dāūd ne Yoāb ko khat likhkar bhej diyā. Us meñ likhā thā, “Ūriyāh ko sab se aglī saf meñ kharā karen, jahāñ laṛāī sab se saḡht hotī hai. Phir achānak pīchhe kī taraf haṭkar use chhoṛ deñ tāki dushman use mār de.”

Yih paṛhkar Yoāb ne Ūriyāh ko ek aisī jagah par khaṛā kiyā jis ke bāre mein use ilm thā ki dushman ke sab se zabardast faujī wahān laṛte haiñ. Jab Ammoniyon ne shahr se nikalkar un par hamlā kiyā to kuchh Isrāīlī shahīd hue. Ūriyāh Hittī bhī un mein shāmil thā.

Jab Bat-sabā ko ittalā milī ki Ūriyāh nahīn rahā to us ne us kā mātam kiyā. Mātam kā waqt pūrā huā to Dāūd ne use apne ghar bulākar us se shādī kar lī. Phir us ke beṭā paidā huā.

Lekin Dāūd kī yih harkat Rab ko nihāyat burī lagī.

- *Kalām hamen Hazrat Dāūd kā yih sangīn gunāh kyon sunātā hai?*

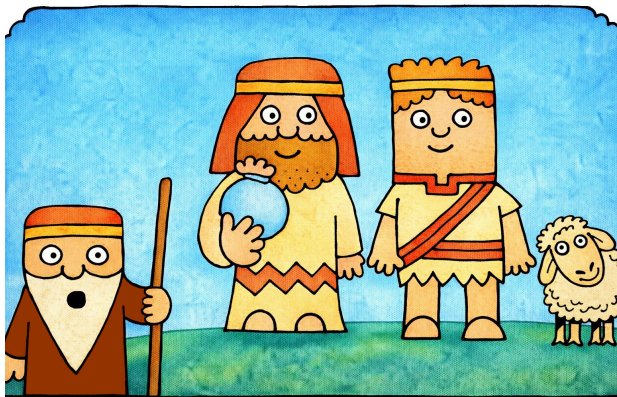
Is se wuh hamen 5 sabaq sikhānā chāhtā hai.
Pahlā sabaq,

Apnā Gunāh Mat Chhupāo

- *Dāūd ne apnā gunāh chhupāyā. Lekin kyā yih Ḳhudā se chhupā rahā?*

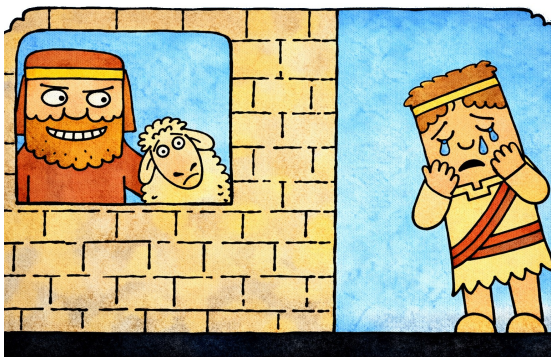
Nahīn. Us se koī bhī chīz chhupī nahīn rahtī.

- *Kyā Dāūd, bādshāh hone ke bāis Ḳhudā kī nazar men mulzim na ṭhahrā?*

Bilkul nahīn. Insān baṛā ho yā chhoṭā, gunāh karne se wuh mulzim ṭhahrtā hai. Islie likhā hai,

Rab ne Nātan nabī ko Dāūd ke pās bhej diyā. Bādshāh ke pās pahuñchkar wuh kahne lagā, “Kisī Shahr mein do ādmī rahte the. Ek amīr thā, dūsrā ḡharīb. Amīr kī bahut bheṛ-bakriyān aur gāy-bail the, lekin ḡharīb ke pās kuchh nahīn thā, sirf bheṛ kī nanhī-sī bachchī jo us ne ḡharīb rakhī thī. ḡharīb us kī parwarish kartā rahā, aur wuh ghar mein us ke bachchon ke sāth sāth baṛī hotī

gaī. Wuh us kī plate se khātī, us ke pyāle se pītī aur rāt ko us ke bāzuon mein so jātī. Ġharz bheṛ ġharīb ke lie beṭī kī-sī haisiyat rakhtī thī.

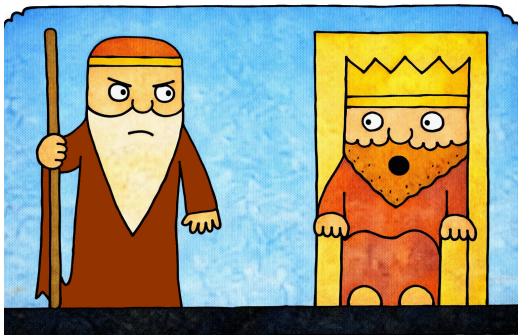
Ek din amīr ke hān mehmān āyā. Jab us ke lie khānā pakānā thā to amīr kā dil nahīn kartā thā ki apne rewaṛ mein se kisī jānwar ko zabah kare, islie us ne ġharīb ādmī se us kī nanhī-sī bheṛ lekar use mehmān ke lie taiyār kiyā.”

Yih sunkar Dāūd ko baṛā ġhussā āyā. Wuh pukārā, “Rab kī hayāt kī qasm, jis ādmī ne yih kiyā wuh sazā-e-maut ke lāyq hai. Lāzim hai ki wuh bheṛ kī

bachchī ke ewaz ġharīb ko bheṛ ke chār bachche de. Yahī us kī munāsib sazā hai, kyonki us ne aisī harkat karke ġharīb par tars na khāyā.”

Nātan ne Dāūd se kahā, “Āp hī wuh ādmī haiñ! Rab Isrāīl kā Ḳhudā farmātā hai, ‘Mainne tujhe masah karke Isrāīl kā bādshāh banā diyā, aur main hī ne tujhe Sāūl se mahfūz rakhā. Sāūl kā ġharānā us kī bīwiyon samet mainne tujhe de diyā. Hāñ, pūrā Isrāīl aur Yahūdāh bhī tere taht ā gae haiñ. Aur agar yih tere lie kam hotā to main tujhe mazīd dene ke lie bhī taiyār hotā. Ab mujhe batā ki tūne merī marzī ko haqīr jānkar aisī harkat kyon kī hai jis se mujhe nafrat hai? Tūne Ūriyāh Hittī ko qatl karwāke us kī bīwī ko chhīn liyā hai. Hāñ, tū qātil hai, kyonki tūne hukm diyā ki Ūriyāh ko Ammoniyon se laṛte laṛte marwānā hai. Chūnki tūne mujhe haqīr jānkar Ūriyāh Hittī kī bīwī ko us se chhīn liyā islie āindā talwār tere ġharāne se nahīn haṭegī.’

Rab farmātā hai, ‘Main hone dūngā ki tere apne ġhāndān meñ se musībat tujh par āegī. Tere dekhte dekhte main

terī bīwiyōñ ko tujh se chhīnkar tere qarīb ke ādmī ke hawāle kar dūngā, aur wuh alāniyā un se hambistar hogā. Tūne chupke se gunāh kiyā, lekin jo kuchh maiñ jawāb meñ hone dūngā wuh alāniyā aur pūre Isrāīl ke dekhte dekhte hogā.”

Nabī kī bāt se Ẹhudā hameñ dūsrā sabaq sikhātā hai, yih ki

Māfi Māngo

- *Dāūd ke sangīn jurm ke jawāb meñ Ẹhudā ne kyā kiyā?*
Us ne Nātan nabī ko us ke pās bhej diyā.
- *Nātan ko bhejne kā kyā maqsad thā?*

Maqsad yih thā ki Dāūd mānkar taubā kare.

- *Wuh kyon chāhtā thā ki Dāūd Bādshāh taubā kare?*

Gunāh se Dāūd kā Ḳhudā ke sāth tālluq bigaṛ gayā thā.

- *Wuh kyon bigaṛ gayā?*

Wuh islie bigaṛ gayā ki Ḳhudā pāk aur muqaddas hai. Us mein aib nahin hai. Islie jab ham se gunāh sarzad hote hain to hamāra us ke sāth tālluq bigaṛ jātā hai.

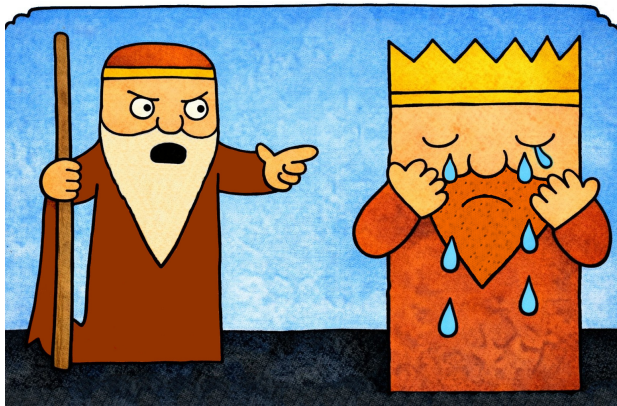
- *Kyā Ḳhudā use ekdam sazā nahin de saktā thā? Use manwāne kī kyā zarūrat thī?*

Ḳhudā insāf karne wālā to hai lekin wuh rahmdil bhī hai. Islie wuh Dāūd ko taubā karne kā mauqā farāham karnā chāhtā thā.

- *Wuh Dāūd ko kyon taubā kā mauqā denā chāhtā thā?*

Wuh hameshā chāhtā hai ki insān kā us ke sāth tālluq bahāl ho jāe. Aur yih sirf is sūrat mein ho saktā hai ki wuh taubā kare. Phir likhā hai,

Tab Dāūd ne iqrār kiya, “Mainne Rab kā gunāh kiya hai.” Nātan ne jawāb diya, “Rab ne āp ko māf kar diya hai aur āp

nahīn mareṅge. Lekin is harkat se āpne Rab ke dushmanoṅ ko kufr bakne kā mauqā farāham kiyā hai, islie Bat-sabā se hone wālā beṭā mar jāegā.”

Tab Nātan apne ghar chalā gayā.

Phir Rab ne Bat-sabā ke beṭe ko chhū diyā, aur wuh saḡht bīmār ho gayā. Dāūd ne Allāh se iltamās kī ki bachche ko bachne de. Rozā rakhkar wuh rāt ke waqt nange farsh par sone lagā. Ghar ke buzurg us ke irdgird khare koshish karte rahe ki wuh farsh se uṭh jāe, lekin be-

fāyḍā. Wuh un ke sāth khāne ke lie bhī
taiyār nahīn thā.

Sātweñ din beṭā faut ho gayā.

- *Kyā nabī kī bāt sunkar Dāūd ne taubā kī?*
Jī hāñ.
- *Us ne kyā kahā?*
Wuh bolā ki mainne Rab kā gunāh kiyā hai.
- *Us ne kyon nahīn kahā ki mainne Ūriyāh kā
gunāh kiyā hai?*
Wuh samajh gayā ki mainne na sirf Ūriyāh kā
gunāh kiyā hai. Mainne Ḳhudā kā hī gunāh kiyā
hai.
- *Jab ham kisī kā gunāh karte haiñ to kyā hamārā
gunāh usī par mahdūd rahtā hai?*
Nahīn. Yih karne se ham Ḳhudā kā hī gunāh
karte haiñ, ham usī se sarkashī karte haiñ.
Gunāh karne se hamārā Ḳhudā se tālluq bigar
jātā hai. Lekin is jagah par Ḳhudā hamēñ ek
ḵushḵhabrī bhī sunātā hai. Yih ki

Tab Bahāl Ho Jāoge

- *Jab Dāūd ne taubā kī to Ḳhudā ne jawāb meñ kyā
kiyā?*

Us ne Dāūd ko māf kar diyā. Māfī se Dāūd kā Ḳhudā ke sāth tālluq bahāl huā.

Yih ek rāz hai ki Ḳhudā jo itnā pāk aur quddūs hai phir bhī hamen māf kartā hai jab ham taubā karte haiñ. Is rahm kī binā par us ne bār bār apne nabiyon ko bhej diyā tāki wuh insān ko rāh-e-mustaqīm par wāpas lāen. Isī rahm kī binā par us ne Īsā Masīh ko qurbān kiyā tāki wuh sazā bardāsht kare jo hamen apne gunāhon kī wajah se uṭhānī thī.

Ḳhudā hamen ek chauthā sabaq bhī sikhānā chāhtā hai, yih ki

Phir Bhī Gunāh ke Natīje Raheñge

- *Kyā māfī milne kā matlab yih thā ki Dāūd ko sazā nahīñ milegī?*

Māfī milne se Dāūd marne se bach to jāegā. Lekin us kā beṭā mar jāegā, aur bād men ek beṭā use sakht dukh pahuñchāegā. Jo Dāūd ne chupke se kiyā thā wuh us kā beṭā khul-e-ām karegā. Māfī milne ke bāwujūd Dāūd ko apne gunāh ke natīje bhugatne paṛeñge. Jab Ḳhudā hamen māf kartā hai to phir bhī hamen apne gunāhon ke natīje bhugatne paṛte haiñ. Is men

bhī Ḳhudā ek rahmdil Bāp hai jo hameshā chāhtā hai ki us ke pyāre bachche sahī rāh par raheñ. Ab dhyān deñ ki kyā huā. Jab Dāūd ko ittalā milī ki beṭā mar gayā hai to likhā hai,

Dāūd ke mulāzimon ne use ḵhabr pahuñchāne kī jurrat na kī, kyonki unhoñ ne sochā, “Jab bachchā abhī zindā thā to ham ne use samjhāne kī koshish kī, lekin us ne hamārī ek bhī na sunī. Ab agar bachche kī maut kī ḵhabr deñ to ḵhatrā hai ki wuh koī nuqsāndeh qadam uṭhāe.”

Lekin Dāūd ne dekhā ki mulāzīm dhīmī āwāz meñ ek dūsre se bāt kar rahe haiñ. Us ne pūchhā, “Kyā beṭā mar gayā hai?” Unhoñ ne jawāb diyā, “Jī, wuh mar gayā hai.”

Yih sunkar Dāūd farsh par se uṭh gayā. Wuh nahāyā aur jism ko ḵhushbūdār tel se malkar sāf kapre pahn lie. Phir us ne Rab ke ghar meñ jākar us kī parastish kī. Is ke bād wuh mahl meñ wāpas gayā aur khānā mangwākar khāyā.

Is se Ḳhudā hamēñ ek āḵhirī sabaq sikhātā hai, yih ki

Mere Huzūr Raho

- ▶ *Jab beṭā bīmār par gayā to Dāūd ne kyā kiyā?*
Wuh rozā rakhkar rāt ke waqt nange farsh par sone lagā.
- ▶ *Phir bhī jab beṭā mar gayā to Dāūd kā jawāb thorā ajīb thā. Wuh kyā?*
Wuh farsh par se uṭhkar nahāyā. Phir us ne jism ko tel se malkar sāf kapṛe pahn lie aur Rab ke ghar meñ jākar parastish kī.
- ▶ *Kyā Dāūd Ḳhudā kī sazā se Ḳhudā ke huzūr se dūr huā?*
Nahīn. Dāūd kā pahlā qadam yih thā ki Rab ke ghar meñ jākar parastish kare. Wuh jāntā thā ki jo bhī ho, Ḳhudā ke huzūr rahnā merī zindagī kā maqsad aur manzil hai. Is se Dāūd kī azmat sāf nazar ātī hai. Kāmyāb hote waqt Ḳhudā kī parastish karnā āsān hai. Lekin jo apne sangīn gunāh ke bāis khule taur se sazā mile aur phir bhī Ḳhudā kī parastish kare wuh sahī rāh par hai.
- ▶ *Wuh kyon sahī rāh par hai?*
Wuh samajh gayā hai ki Ḳhudā Pulis officer nahīn hai jo mujhe har mauqe par ḍaṇḍā mārē. Nahīn, Ḳhudā rahmdil hai aur mujh se muhabbat rakhtā

hai. Wuh har waqt merī bahālī ke lie taraptā hai. Sazā bhī us kī nafrat kā izhār nahīn hai balki us kī muhabbat kā. Sazā se wuh mujhe bhagānā nahīn chāhtā balki mujhe taubā, māfī aur bahālī tak pahuñchānā chāhtā hai. Wuh chāhtā hai ki main taubā karke wāpas lauñ, ki merā us ke sāth tālluq dubārā bahāl ho jāe. Isliē jo bhī ho main us ke huzūr rahne ke lie taraptā rahūngā.

► *Kyā āp ko bhī Ḳhudā kī muhabbat kā tajribā huā hai? Kyā āp us ke huzūr rahne ke lie tarapte haiñ?*

Yon Ḳhudā hamēn Hazrat Dāūd ke gunāh kī misāl se 5 aham sabaq sikhātā hai:

- *Apnā gunāh mat chhupāo.*
- *Māfī māngo.*
- *Tab bahāl ho jāoge.*
- *Phir bhī gunāh ke natīje raheñge.*
- *Mere huzūr raho.*

2 Samuel 11:1–12:23

Bahār kā mausam ā gayā, wuh waqt jab bādshāh jang ke lie nikalte haiñ. Dāūd Bādshāh ne bhī apne faujiyon ko lañne ke lie bhej diyā. Yoāb kī rāhnumāī meñ us ke officer aur pūrī

fauj Ammoniyon se larne ke lie rawānā hue. Wuh dushman ko tabāh karke dārul-hukūmat Rabbā kā muhāsarā karne lage. Dāūd khud Yarūshalam mein rahā.

Ek din wuh dopahar ke waqt so gayā. Jab shām ke waqt jāg uṭhā to mahl kī chhat par ṭahalne lagā. Achānak us kī nazar ek aurat par paṛī jo apne sahn mein nahā rahī thī. Aurat nihāyat khūbsūrat thī. Dāūd ne kisī ko us ke bāre mein mālūmāt hāsīl karne ke lie bhej diyā. Wāpas ākar us ne ittalā dī, “Aurat kā nām Bat-sabā hai. Wuh Iliyām kī beṭī aur Ūriyāh Hittī kī bīwī hai.” Tab Dāūd ne qāsidoṅ ko Bat-sabā ke pās bhejā tāki use mahl mein le āen. Aurat āī to Dāūd us se hambistar huā. Phir Bat-sabā apne ghar wāpas chalī gaī. [...]

Kuchh der ke bād use mālūm huā ki merā pānw bhārī ho gayā hai. Us ne Dāūd ko ittalā dī, “Merā pānw bhārī ho gayā hai.” [...]

[tab] Dāūd ne Yoāb ko khat likhkar Ūriyāh ke hāth bhej diyā. Us mein likhā thā, “Ūriyāh ko sab se aglī saf mein kharā karen, jahān laṛāī sab

se sakht hotī hai. Phir achānak pīchhe kī taraf haṭkar use chhoṛ den tāki dushman use mār de.” Yih paṛhkar Yoāb ne Ūriyāh ko ek aisī jagah par khaṛā kiya jis ke bāre mein use ilm thā ki dushman ke sab se zabardast faujī wahān laṛte haiñ. Jab Ammoniyon ne shahr se nikalkar un par hamlā kiya to kuchh Isrāīlī shahīd hue. Ūriyāh Hittī bhī un mein shāmil thā.

Yoāb ne laṛāī kī pūrī report bhej dī. Dāūd ko yih paighām pahuñchāne wāle ko us ne batāyā, “Jab āp bādshāh ko tafsīl se laṛāī kā sārā silsilā sunāenge to ho saktā hai wuh ghusse hokar kahe, ‘Āp shahr ke itne qarīb kyon gae? Kyā āp ko mālūm na thā ki dushman fasīl se tīr chalāenge? Kyā āp ko yād nahīn ki qadīm zamāne mein Jidāūn ke beṭe Abīmalik ke sāth kyā huā? Taibiz Shahr mein ek aurat hī ne use mār ḍālā. Aur wajah yih thī ki wuh qile ke itne qarīb ā gayā thā ki aurat dīwār par se chakkī kā ūpar kā pāṭ us par phenk sakī. Shahr kī fasīl ke is qadr qarīb laṛne kī kyā zarūrat thī?’ Agar bādshāh āp par aise ilzāmāt lagāen to jawāb mein bas itnā hī kah denā, ‘Ūriyāh Hittī bhī mārā gayā hai.’”

Qāsid rawānā huā. Jab Yarūshalam pahuñchā to us ne Dāūd ko Yoāb kā pūrā paighām sunā diyā, “Dushman ham se zyādā tāqatwar the. Wuh shahr se nikalkar khule maidān meñ ham par tūt parē. Lekin ham ne un kā sāmna yon kiyā ki wuh pīchhe haṭ gae, balki ham ne un kā tāqqub shahr ke darwāze tak kiyā. Lekin afsos ki phir kuchh tīrandāz ham par fasīl par se tīr barsāne lage. Āp ke kuchh khādim khet āe aur Ūriyāh Hittī bhī un meñ shāmil hai.” Dāūd ne jawāb diyā, “Yoāb ko batā denā ki yih māmālā āp ko himmat hārne na de. Jang to aisī hī hotī hai. Kabhī koī yahān talwār kā luqmā ho jātā hai, kabhī wahāñ. Pūre azm ke sāth shahr se jang jāri rakhkar use tabāh kar deñ. Yih kahkar Yoāb kī hauslā-afzāi karen.” Jab Bat-sabā ko ittalā milī ki Ūriyāh nahīn rahā to us ne us kā mātām kiyā. Mātām kā waqt pūrā huā to Dāūd ne use apne ghar bulākar us se shādī kar lī. Phir us ke beṭā paidā huā. Lekin Dāūd kī yih harkat Rab ko nihāyat burī lagī.

Rab ne Nātan nabī ko Dāūd ke pās bhej diyā. Bādshāh ke pās pahuñchkar wuh kahne lagā,

“Kisī shahr meñ do ādmī rahte the. Ek amīr thā, dūsrā ġharīb. Amīr kī bahut bheṛ-bakriyāñ aur gāy-bail the, lekin ġharīb ke pās kuchh nahīñ thā, sirf bheṛ kī nanhī-sī bachchī jo us ne ḵharīd rakhī thī. Ġharīb us kī parwarish kartā rahā, aur wuh ghar meñ us ke bachchoñ ke sāth sāth baṛī hotī gaī. Wuh us kī plate se khātī, us ke pyāle se pītī aur rāt ko us ke bāzuoñ meñ so jātī. Ġharz bheṛ ġharīb ke lie beṛī kī-sī haisiyat rakhtī thī. Ek din amīr ke hāñ mehmān āyā. Jab us ke lie khānā pakānā thā to amīr kā dil nahīñ kartā thā ki apne rewaṛ meñ se kisī jāñwar ko zabah kare, islie us ne ġharīb ādmī se us kī nanhī-sī bheṛ lekar use mehmān ke lie taiyār kiyā.”

Yih sunkar Dāūd ko baṛā ġhussā āyā. Wuh pukārā, “Rab kī hayāt kī qasm, jis ādmī ne yih kiyā wuh sazā-e-maut ke lāyq hai. Lāzim hai ki wuh bheṛ kī bachchī ke ewaz ġharīb ko bheṛ ke chār bachche de. Yahī us kī munāsib sazā hai, kyonki us ne aisī harkat karke ġharīb par tars na khāyā.”

Nātan ne Dāūd se kahā, “Āp hī wuh ādmī haiñ! Rab Isrāīl kā Ḵhudā farmātā hai, ‘Mainne tujhe

masah karke Isrāīl kā bādshāh banā diyā, aur
 main hī ne tujhe Sāūl se mahfūz rakhā. Sāūl kā
 gharānā us kī bīwiyon samet mainne tujhe de
 diyā. Hān, pūrā Isrāīl aur Yahūdāh bhī tere taht
 ā gae haiñ. Aur agar yih tere lie kam hotā to
 main tujhe mazīd dene ke lie bhī taiyār hotā. Ab
 mujhe batā ki tūne merī marzī ko haqīr jānkar
 aisī harkat kyon kī hai jis se mujhe nafrat hai?
 Tūne Ūriyāh Hittī ko qatl karwāke us kī bīwī ko
 chhīn liyā hai. Hān, tū qātil hai, kyonki tūne
 hukm diyā ki Ūriyāh ko Ammoniyon se laṛte
 laṛte marwānā hai. Chūnki tūne mujhe haqīr
 jānkar Ūriyāh Hittī kī bīwī ko us se chhīn liyā
 islie āindā talwār tere gharāne se nahīn haṭegī.’
 Rab farmātā hai, ‘Main hone dūngā ki tere
 apne khāndān mein se musibat tujh par āegī.
 Tere dekhte dekhte main terī bīwiyon ko tujh
 se chhīnkar tere qarīb ke ādmī ke hawāle kar
 dūngā, aur wuh alāniyā un se hambistar hogā.
 Tūne chupke se gunāh kiyā, lekin jo kuchh main
 jawāb mein hone dūngā wuh alāniyā aur pūre
 Isrāīl ke dekhte dekhte hogā.’”

Tab Dāūd ne iqrār kiyā, “Mainne Rab kā gunāh kiyā hai.” Nātan ne jawāb diyā, “Rab ne āp ko māf kar diyā hai aur āp nahīn mareṅge. Lekin is harkat se āpne Rab ke dushmanon ko kufr bakne kā mauqā farāham kiyā hai, islie Bat-sabā se hone wālā beṭā mar jāegā.”

Tab Nātan apne ghar chalā gayā.

Phir Rab ne Bat-sabā ke beṭe ko chhū diyā, aur wuh saḡht bīmār ho gayā. Dāūd ne Allāh se iltamās kī ki bachche ko bachne de. Rozā rakhkar wuh rāt ke waqt nange farsh par sone lagā. Ghar ke buzurg us ke irdgird khare koshish karte rahe ki wuh farsh se uṭh jāe, lekin be-fāydā. Wuh un ke sāth khāne ke lie bhī taiyār nahīn thā.

Sātweṅ din beṭā faut ho gayā. Dāūd ke mulāzimon ne use ḡhabr pahuñchāne kī jurrat na kī, kyonki unhoṅ ne sochā, “Jab bachchā abhī zindā thā to ham ne use samjhāne kī koshish kī, lekin us ne hamārī ek bhī na sunī. Ab agar bachche kī maut kī ḡhabr deṅ to ḡhatrā hai ki wuh koī nuqsāndeh qadam uṭhāe.”

Lekin Dāūd ne dekhā ki mulāzim dhīmī āwāz
meñ ek dūsre se bāt kar rahe haiñ. Us ne pūchhā,
“Kyā beṭā mar gayā hai?” Unhoñ ne jawāb diyā,
“Jī, wuh mar gayā hai.”

Yih sunkar Dāūd farsh par se uṭh gayā. Wuh
nahāyā aur jism ko ḡhushbūdār tel se malkar sāf
kapre pahn lie. Phir us ne Rab ke ghar meñ
jākar us kī parastish kī. Is ke bād wuh mahl meñ
wāpas gayā aur khānā mangwākar khāyā.

Us ke mulāzim hairān hue aur bole, “Jab
bachchā zindā thā to āp rozā rakhkar rote rahe.
Ab bachchā jān bahaq ho gayā hai to āp uṭhkar
dubārā khānā khā rahe haiñ. Kyā wajah hai?”
Dāūd ne jawāb diyā, “Jab tak bachchā zindā thā
to main rozā rakhkar rotā rahā. Ḳhyāl yih thā
ki shāyad Rab mujh par rahm karke use zindā
chhoṛ de. Lekin jab wuh kūch kar gayā hai to
ab rozā rakhne kā kiyā fāyda? Kyā main is se
use wāpas lā saktā hūñ? Hargiz nahīn! Ek din
main ḡhud hī us ke pās pahuñchūngā. Lekin us
kā yahān mere pās wāpas ānā nāmumkin hai.”